

‘HET ZIEKENHUIS VOELDE ALS ONS TWEEDE HUIS’

GEBROEDERS RHEMREV OVER HUN JEUGD, GEZIN EN WERK

TEKST: SASKIA RIDDER | FOTO'S: LENNAERT RUINEN EN FAMILIE RHEMREV

Johann (links) en Steven (rechts) met hun vader op het strand

Op het werk komen traumachirurg Steven en gynaecoloog Johann Rhemrev elkaar niet vaak tegen, terwijl ze al wel een 'eeuwigheid' allebei in Den Haag bij HMC (Haaglanden Medisch Centrum) werken. Vaker zien ze elkaar rennend of wandelend in het mooie stuk duin dat hun huizen scheidt. Een enkele keer gaat hun vader mee, gepensioneerd gynaecoloog.

De vader van Johann (55) en Steven (51) was ook gynaecoloog. Hij is nu 85 en volgens Johann nog altijd behoorlijk up-to-date met zijn kennis. 'We hebben het weleens over het vak en hij vindt het wel mooi om via ons een linkje te houden naar de medische wereld. Hij heeft tot zijn 67ste gewerkt, gelukkig op het laatst niet meer zo absurd veel als in zijn beginjaren.'

Visites op de motor

De beide opa's werkten ook als arts. De familiehistorie van zowel hun vader als de beide opa's heeft Johann en Steven zeker gevormd. 'De ene opa was residentie-arts op Java en er werden altijd de mooiste verhalen verteld over wat hij had meegemaakt, bijvoorbeeld over de bijzondere ziektebeelden en zijn reizen langs de ondernemingen. Als kind begreep je er misschien niet zoveel van, maar het intrigeerde wel. De andere opa was huisarts in Almen. Hij reed zijn visites altijd op de motor en kwam veel bij boerengezinnen over de vloer. Daar maakte hij de nodige avonturen mee. Een beetje zoals je het in de boeken leest, echt zo'n huisartsengezin. Onze ouders zeiden dat hij daar vroeger altijd smakelijk over kon vertellen. Jammer genoeg zijn beide opa's jong overleden; wij hebben ze zelf niet gekend. Vader was natuurlijk zelf arts, maar onze moeder was zeker ook enthousiast over het beroep.'

Tweede thuis

De broers schetsen een mooi beeld over hun jeugd. 'Toen onze vader als assistent in het LUMC werkte, woonden we in Oegstgeest. We zagen hem niet veel hoor, hij werkte echt heel veel. Maar ik weet nog wel dat wij tussen de middag door onze moeder met een bak loempia's voor de deur van het ziekenhuis werden afgezet. Die aten we dan samen met vader en zijn collega's op. Daarna hingen we daar nog uren rond, dat voelde heel vertrouwd. Het ziekenhuis voelde als ons tweede thuis.' Het was dus niet zo gek dat Johann en Steven allebei geneeskunde gingen studeren. Een andere broer is tandarts geworden, hun zus is actrice en er is nog een broer die graag arts had willen worden, maar pas na vijf jaar werd ingeloot. Steven: 'Toen had hij inmiddels zijn studie rechten afgerond en vond hij het wel best. Hij is nu bankier.'

Zwanger

Johann koos dus dezelfde specialisatie als zijn vader. 'En ik ben daar nooit op uitgekeken geraakt. Gynaecologie is een enorm breed vakgebied met een zeer diverse populatie en er is vaak langdurig en intensief contact met patiënten. Dat waardeer ik echt aan mijn vak. Ik ben ook oprecht blij als een stel door behandeling na jarenlang proberen uiteindelijk toch zwanger raakt. Nieuw leven raakt de kern, het is mooi om zoiets van dichtbij mee te kunnen maken. Daarnaast heb ik veel voldoening van ons centrum Endometriosecentrum in Balans. Samen met veel andere specialisten hebben we enorm kunnen innoveren in de behandeling van endometriose, we hebben de minimale intensieve chirurgie op een hoger plan kunnen tillen. Het internationale netwerk en het onderzoek

Steven: 'Als je de dingen doet, moet je ze met inzet en passie doen'

geven ook veel energie en ik blijf het bijzonder vinden dat je op je 55ste nog steeds bij kunt leren.'

Adrenaline

Steven koos een heel andere tak van sport. 'Als traumachirurg werk ik veel meer dan Johann op adrenaline. Dat past ook bij me; ik doe ook dingen voor Defensie en ik heb op de traumahelikopter gewerkt. Ik heb het kennelijk nodig om het stressniveau hoog te houden om echt lekker te kunnen werken. Je ziet het ook aan de sporten die ik beoefen; altijd buiten en altijd intensief. Ik moet actief mijn kop leeg kunnen maken. Dat kan rennend, maar het liefst ben ik op het water. Windsurfen of kitesurfen werken het best. Razend door de golven denk je echt niet meer aan die operatiekamer, dat kan ik je wel vertellen.' Niet dat Steven zijn uren op de ok graag verdringt, hij voelt zich nergens zo senang als op de operatiekamer. 'Geef mij een divers operatieprogramma en fijne collega's en ik geniet. Die uren vliegen voorbij. Ik ben dan aan het eind van de dienst misschien fysiek moe, maar ik ben het zeker niet zat.' Volgens Steven zijn daarvoor twee onmisbare pijlers van belang. 'Je moet fysiek sterk zijn, je conditie op orde hebben. Daarnaast moet je je uren gedraaid hebben. Het feit dat je alles al een keer gezien en gedaan hebt, maakt dat je niet meer snel verrast raakt. De zekerheid dat je de expertise in huis hebt, de vaardigheid in je vingers zit, dat geeft rust.' Johann: 'En die rust betekent dat je ook weer andere dingen kunt oppakken, zoals in mijn geval een bestuursfunctie. Het is fijn om die keuzes te kunnen maken.'

Dierbare momenten

Het mooie duingebied waar de broers wonen, op een flinke steenworp afstand van het Bronovo, is een favoriete plek. Steven is er vaak met zijn zoon van zeventien. 'De avondwandeling met de hond doen we bijna altijd samen. Het is een mooi

Beide broers aan de koffietafel, Steven links, Johann rechts

moment om de dingen van de dag met elkaar te bespreken, al kuierend achter die hond aan, vaak al in het donker. Dat zijn dierbare momenten. Ik vind het ook mooi hoe hij alles uit zijn handen laat vallen op het moment dat ik meld dat ik naar buiten ga. Of hij nou in een serie of een spelletje zit of met zijn huiswerk bezig is; hij gaat mee.' Johann stelt dat hij wat dat betreft nog wat van zijn broertje kan leren. 'Ik loop eigenlijk altijd alleen. Ook lekker hoor, om zo'n moment in je eentje te pakken, maar ik kan me voorstellen dat je bij zo'n wandeling een ander soort gesprekken voert met je kind dan aan de keukentafel. Zeker als je dat regelmatig doet. Ik probeer wel altijd een-op-een contact te onderhouden met mijn jongens. Zo heb ik een tijdje gebokst met de oudste, maar mijn diensten zijn te onregelmatig. Te vaak moest ik het weer afblazen. Wat ook echt waardevol was, waren de paar dagen Noord-Spanje met onze middelste zoon. We zijn gaan golfsurfen. Het is fijn om een paar dagen exclusief met elkaar door te brengen.'

Vol gas

Steven en Johann hebben kinderen van ongeveer dezelfde leeftijd. Johann heeft drie zoons van achttien, vijftien en tien. Steven heeft een zoon van zeventien en een dochter van vijftien. Hoe 'doen' ze dat thuis? Steven: 'Mijn vrouw is actrice en zij verdient veel *credits*. Zij heeft in het verleden te vaak producties niet kunnen aannemen omdat het op dat moment niet in ons gezinsleven paste. Daar ben ik me zeker van bewust. Gelukkig komt daar nu weer wat meer ruimte voor nu de kinderen ouder worden en ik nog maar vier dagen per week werk. Deels vul ik die vrije tijd in met sporten, maar ik wil er zeker ook meer zijn voor mijn gezin zodat zij weer andere activiteiten kan ontplooiën.'

Roos, de vrouw van Johann, is plastisch chirurg en werkt in Amsterdam. Johann vertelt over de tijd dat zij nog haar opleiding deed en weinig thuis was. 'We hadden een *au pair* en ik werkte fulltime, maar was tegelijkertijd ook huisvader. Als Roos destijds meer thuis was geweest, had ik vast nog meer tijd in het ziekenhuis gespendeerd. Je moet nu eenmaal uren maken.' Dat is iets waar Steven het helemaal mee eens is. 'Je

Johann: 'Nieuw leven raakt de kern, het is mooi om zoiets van dichtbij mee te kunnen maken'

kunt dit werk niet half doen. En misschien geldt dat wel voor alles. Als je de dingen doet, moet je ze met inzet en passie doen. Je wordt alleen goed in je vak of in je sport als je vol gas geeft. Dat maakt dat je expert wordt en kunt innoveren. En dus plezier in je vak houdt.'

Verfrissend perspectief

Dat betekent dat de broers dus nooit luizenouder, schoolwacht of voorlees papa waren? Johann: 'Nee, maar heb ik dat gemist? Nee. Bovendien: het was geen keuze. Maar ik heb de andere kant onlangs ook eens meegemaakt. Ik was mee met de klas van de jongste naar "Beelden aan Zee"; dat was zo bijzonder om te zien. Ik waardeer de inzet van de school en van die ontvangende kunstenaars enorm, dat ze zich zo inspannen voor kinderen. Roos ervaarde hetzelfde tijdens een cultureel schooluitje. Zo'n excursie is verfrissend en leerzaam, ook voor de ouder. Het biedt je gewoon even een ander perspectief en dat is heel zinvol af en toe. In die zin kan ik tóch wel zeggen dat wij beiden wel een en ander hebben moeten missen. En onze vader helemaal.' Steven: 'Ja, wij staan nog weleens langs het sportveld, maar hij werd nog meer dan ons in beslag genomen door zijn werk.' Johann: 'Ik wil ook per se tijd kunnen nemen om de jongens te helpen met school. Als dat niet lukt, weet ik dat ik verkeerd bezig ben. Hoe ik thuis met spanning omga, gebruik ik vaak als graadmeter voor hoe het met me gaat. Als ik de rust niet meer kan opbrengen om normaal te reageren, dan is kennelijk de druk in de binnenband te hoog opgelopen en moet ik maatregelen nemen.' Johann doet dat met verschillende sporten, net wat past op dat moment. 'Yoga en een rit op ons paard helpen me ontspannen, maar ik speel net zo lief een pot tennis of ga een rondje fietsen of hardlopen. Ik doe van alles wat. Steven is daar anders in; hij beoefent ook meerdere sporten, maar is veel meer gedreven. De passie die hij in de sport stopt, heb ik minder.'

Wegloper

Steven herkent het spanningsveld tussen werk en thuis natuurlijk. 'Niets ernstigs, maar het is vaak echt even schakelen als je thuiskomt en dat lukt de ene keer beter dan de andere keer. En dan hebben we beiden ook nog het geluk dat we een stel pubers in huis hebben. Mijn dochter heeft me weleens onder de neus gewreven hoor: "Je bent wel heel vaak weg pap" of "Ga je nu alweer".' Johann reageert: 'Ik ben eens uitgemaakt voor "wegloper". Ik schrok even, maar ik vond het ook wel goed. Het zette me weer even met beide benen op de grond.' ●